

SVVK DOMARKONFERENS

17- 18 OKTOBER 2012

Presentation av saluki och
standarden med kommentarer

Svenska Vinthundklubben

SALUKI

presenterades vid konferensen av
Karin Hedberg & Göran Bodegård

En detaljerad och tydlig power point-presentation och konferenskompendiet som utgångspunkt. Nio demonstrationshundar, fyra hanar och fem tikar, varav en släthårig, fanns på plats. Dessa visades dels i konferenslokalen och dels i rörelse utomhus. Avsikten var att de primärt skulle illustrera utmärkta salukis med något olika typer och färger (och båda hårlagen), samt, inte minst, den önskvärda könsprägel – hundarna var medvetet valda för att bilda "par".

Karin Hedberg framhöll att det korrekta i typ och detaljvariationer: huvudformer, pälsmängd och storlek. Det svåraste är rastypbedömning av släthårssaluki: "tänk saluki först, släthår sedan". Typ och storlek får (och skall!) variera, men könsprägel skall alltid vara tydlig. Saluki är en ras som ursprungligen kommer från skilda områden, och har använts för jakt på olika typer av bytesdjur och i olika typer av terräng - vilket är förklaringen till den - helt korrekta – stora typvariationen.

En saluki får inte ge ett alldagligt intryck, man måste bli "berörd" av den ("gåshuds faktorn"). Helhetsprägel skall vara balanserad och modererat, vilket inte får förstås som medelmåttig eller medioker. Den måste kunna föra sig, och ha rörelser som är "beautiful but not spectacular", alltså inte anslående och svävande som afghanens! Den ska inte täcka en massa "afghanmark" vare i stående eller rörelse. En hög svans som bärs över rygglinjen förstör hela linjespelet.

Könsprägel är oerhört viktigt, men färg och teckning är däremot inte viktigt. En bra saluki har alltid en bra färg. Brindle anges nu som inte önskvärd färg i UK-standarden - men det var redan i UK-standarden från 1986 som man första gången skrev ut "not brindle". I FCI-standarden från november 2000 står att brindle inte är önskvärd. Ej nämnt i AKC-standarden från 1927, vilken fortfarande gäller i USA. OBS att brindlefärg är inte ett diskvalificerande fel. Färg och teckning har endast betydelse genom att de kan förvilla intrycket av vinklar och silhuett, t ex oregelbundet tecknade grizzles eller particolours.

Det är viktigt att göra en jämförelse och kunna differentiera mellan de fyra raserna i den afroasiatiska familjen; afghan, saluki, azawakh och sloughi. De har alla samma basala anatomiska konstruktion och är variationer på samma grundtema – såväl exteriört som funktionsmässigt. Det är alltså pedagogiskt fördelaktigt att tydliggöra vad som skiljer den enskilda rasen från kusinraserna. Om man nu accepterar (faktiskt efterfrågar!) avsevärda variationer - vad är då de basala kraven som den typiska salukin skall ha i konstruktionen, som skiljer den från kusinraserna?

De särskiljande dragen är mycket tydliga i:

- Outline (silhuetten)
- Olikheter i hals och nacklinje, svans, över- och underlinje
- Extremiteternas vinklar och därav följande marktäckning i stående

Till detta kommer givetvis de rasspecifika detaljerna.

Salukin är den mest rektangulära, och har den mjukaste linjeföringen, den ska dock inte vara påtagligt lång.

Överlinjen: Viktigt är att manke och höftbensknölar ska vara på samma horisontella nivå, eller höftbensknölarerna något över manken, rygglinjen får absolut inte slutta, som hos setter, man ska tvärt om förnimma att de sluttar bakifrån och framåt. Höftbensknölarerna är ej så markerade som hos afghanen, men de ska kunna skönjas. Svansansättningen är viktig, får ej vara hög. Flat överlinje utan detaljer är inte önskvärt.

Saluki är inte alls så vinklad i front och bakställ och är inte så marktäckande i stående som afghanhunden, med sitt bakställ med väsentligt mer räckvidd. – Just detta är inte alls en självklar kunskap hos domare, då svepande vinklar och räckvidd ju rent allmänt uppfattas som "vackert" - vilket det är, men inte det önskade i denna ras. Man ser det felaktiga när det är en uppenbar skillnad i front- och bakställsvinkling. Salukin skall alltså ha relativt öppna, och en tydlig balans mellan frambens- och bakbensvinklar. Hundar med påtagligt uttalade bakbensvinklar är måhända glamorösa, men inte av bästa typ, vilket inte är tillräckligt känt och respekterat. Rasen skall ha tydlig bröstbensknapp, som vittnar om det vackert tillbakalagda frontpartiet – men aldrig kraftigt förbröst som också ger bred front. Det är dock betydligt vanligare med för smala fronter.

Halsansättningen hos salukin är inte så stolt som hos afghanen. Sloughi och azawak ger ett kortare, kantigare och mer högställt allmänt intryck, och har än knappare vinklar, där azawakh är den minst marktäckande och har mest upprätt halsansättning av dessa raser. Salukin är den minst extrema av de asiatiska vinthundsraserna, men en saluki får aldrig vara för grov, tung och klumpig, eller enkel (vilket numera sällan ses i utställningsringen) - men den får heller inte vara för tunn, spetig och överelegant, vilket däremot förekommer.

Salukin är inte en huvudras, men mycket som beskrivs i karaktären syns i huvudet. "Öronmiken ska vara påtaglig. En saluki kan få se rätt ointresserad ut, och titta "igenom" domaren. Fjärrskådande blick är eftersträvsvärt. Divergerande plan i huvudet är inte så farligt hos salukin. Klen underkäke är vanligt ävensom att hela nospartiet är lite klen. Dock ska nosdjupet vara "med mätta". Öronbehänget får variera, ibland täcker det endast övre delen av örat. Korta öronbehäng är vanligast hos ljusa hundar - inte bara crème utan också guld, fawn, rött m.m. Detta är helt korrekt, men missförstås ofta av domare. Pälsen är bara grädden på tårten.

Rasklubbens synpunkter. Var noga med:

- Helhet, proportioner och harmoni
- Uttryck, könsprägel
- Framställ, tassar och moderat knävinkel
- Rörelser från sidan

Rasklubben poängterar att domare ibland tenderar att överbetona "gåshudsfaktorn" (den subjektiva upplevelse av skönhet) och glömma standardens konkreta och tydliga beskrivningar och krav.

Sammanfattningsvis kan sägas att rasen inte har några frekventa och allvarliga fel, som berör typ eller hälsa/sundhet. Tvärtom är rasen i vårt land av utomordentligt hög kvalitet, och avelsarbetet präglad av en jämförelsevis mycket lyckad kombination av utmärkt typ och sundhet – på adekvat avelsbas och låg inavelsprocent, samt flera kunniga och erfarna uppfödare.

Svenska Vinthundklubben

SALUKI

Rasstandard med kommentarer

Sammanställt av Karin Hedberg, inför Svenska Vinthundklubbens domarkonferens oktober 2012

FCI-nummer 269
Originalstandard 2000-10-25
FCI 2000-11-29; engelska
SKK:s Standardkommitté 2001-12-06
Ursprungsland/Hemland: Ursprungsområde: Mellanöstern

Standardansvar: FCI
FCI-klassifikation: Grupp 10, sektion 1
Användningsområde: Vinthund

Kompendiet skall vara ett underlag för presentationen och diskussionerna av rasen vid SvVK:s exteriördomarkonferens i oktober 2012. Texten från den gällande rasstandarden är angiven med kursiv stil. Kommentarer belyser historiska och internationella aspekter och speglar också författarens egen erfarenhet och synpunkter. Texten har bearbetats tillsammans med konferensens ledning (Göran Bodegård). Bildmaterialet ställt till förfogande av bl. a. Jessica Bolander som också gjort layout.

SALUKIN

- är en högt specialiserad jakthund från Mellanösternområdet, med urgamla anor. Den är "gammal som tiden, lättfotad som ögonblicket" och "en järnhand i en sammetshandske"
- skall som helhet ge intryck av grace och symmetri och av stor snabbhet och uthållighet i kombination med styrka och energi
- har "beautiful, but not spectacular, movements"
- har långt huvud, lång hals, långa ben, lång svans
- har stora ovala ögon, vackert uttryck och högt ansatta rörliga långa öron
- har långa välformade fasta tassar med de två mellersta tårna påtagligt längre än de yttre
- kan vara antingen lång- eller slåthårig, i en mångfald färger och kombinationer av färger
- dess typ och storlek får variera, men könsprägel skall alltid vara tydlig

Väsentligt är att en saluki aldrig får vara för grov, tung och klumpig, men heller inte för tunn, spetig och överlegant.

ANVÄNDNINGSMOMRÅDE

Standardtext:

Användningsområde: Vinthund

Kommentar:

I FCI-standarden anges användningsområdet som "hunting and coursing hound", vilket fortfarande är rasens funktion i ursprungsområdena. Salukin är i Sverige sällskaps- (och utställnings-) hund men också kapplöpnings- och lure coursinghund. Lure coursing är officiellt bruksprov/jaktprov för rasen. Salukis med lure coursing-meriter kan alltså tävla i bruks-/jaktklass på utställning.

Det är mycket vanligt att salukis är framgångsrika såväl på utställning som på lure coursing och den svenska rasklubbens uttalade målsättning är att rasen inte ska klyvas i en utställnings- och en lure coursing/kapplöpningstyp. Klubben presenterar årligen "kombinerade-listan"; poängsättning av salukis som under året varit framgångsrika på såväl utställning som lure coursing.

BAKGRUND/ÄNDAMÅL

Standardtext:

Saluki varierar i typ och denna variation är önskvärd och karaktäristisk för rasen. Orsaken till typvariationen är dels den speciella ställning som saluki har haft i den arabiska kulturen, dels den väldiga geografiska omfattningen av de områden i Mellersta Östern där saluki har använts som jakthund sedan tusentals år tillbaka.

Ursprungligen hade varje nomadstam den typ av saluki som lämpade sig bäst för jakt på just det slags vilt som förekom inom det aktuella området. I enlighet med mellanösternområdets sedvänja köptes eller såldes inte saluki - de kunde däremot skänkas bort, som tecken på vördnad eller vänskap. De saluki som på så vis skänktes till européer och som följde med sina nya ägare hem till Europa kom från områden med vitt skilda terräng- och klimatförhållanden och var därför av olika typer.

Den engelska standarden från 1923, vilken ligger till grund för denna standard, var den första officiella europeiska rasstandard för saluki och formulerades så att den skulle inkludera alla ursprungliga typer av saluki.

Kommentar:

Salukins bakgrund är alltså genetiskt bred. Typvariationer är således korrekta så länge som de basala kraven i standarden är uppfyllda, och skiljer upp rasen från kusinraserna i den afroasiatiska vinthundsfamiljen, som alla har samma grundkonstruktion (afghanhund, saluki, sloughi och azawakh).

I den engelska rasklubbens kommentarer till standarden (The Saluki or Gazelle Hound Club, Standard of Points & Notes for Breeders and Judges, 1970) står: "The standard has been drawn up to cover all types and confronted by a variety of types in the show ring a judge must make his selection on the standard of points and soundness of conformation."

Det förtjänar att påpekas att denna typvariation inom denna mycket gamla ras således inte (som hos en del i mer modern tid skapade eller återupprättade raser) är ett tecken på "omognad" hos rasen - i rasklubben Svenska Salukiringens ursprungliga stadgar stod t ex således att ett av föreningens syften var att verka för att bevara de typer av saluki som finns beskrivna i litteraturen.

Sarona Kelb t.v. var född i Damascus 1919.

Redan 1897 hade dock the Honourable Florence Amherst fört med sig salukihundar från al Saliha-trakten i Egypten: Zobeid och Farhan.

HELHETSINTRYCK

Standardtext:

Saluki skall som helhet ge intryck av grace och symmetri och av stor snabbhet och uthållighet i kombination med styrka och energi.

Den slåthåriga varianten skall ha samma egenskaper som den långhåriga, med undantag av pälsen, som saknar behäng.

Kommentar:

Den ursprungliga standardtexten löd: "The whole appearance of this breed should give an impression of grace and symmetry and of great speed and endurance coupled with strength and activity to enable it to kill gazelle or other quarry over deep sand or rocky mountain". (The Saluki or Gazelle Hound Club/KC 1923, "General appearance")

På grund av debatten om "farliga hundar" togs den här med fet stil markerade passusen bort vid FCI:s revidering hösten 2000. Av samma skäl har även den brittiska standarden ändrats. Man ska dock finna hos salukin en gnista av potential till den ursprungliga funktionen och inte en undfallande mildhet.

Det är också väsentligt att könsprägel – och även storleksskillnaden mellan könen – ska vara tydlig. Könsprägel sitter dock inte enbart i storleken, som ju kan och får variera mellan typerna. Se mer om detta under **Storlek/vikt**.

Utmärkta saluki.

VIKTIGA MÅTTFÖRHÅLLANDEN

Standardtext:

Kroppslängden (mätt från bröstbensknapp till sittbensknöl) skall vara ungefär densamma som mankhöjden, även om saluki ofta ger intryck av att vara längre än den egentligen är.

Kommentar:

Salukin är en galopperande jakthund och får därför inte vara för lång i kroppen och den ska ha till vint-hundstypens adekvat benlängd – aldrig vara lågställd.

Det långa huvudet, den långa halsen, de långa benen och den långa svansen gör att salukin ger intryck av att vara längre än den egentligen är och behäng på svans och baksida av lår (hos de långhåriga) bidrar också till den mjuka länglinjigheten. Detta till trots att kroppen, mätt från bröstbensspets till sittbensknöl, ska vara tämligen kvadratisk. Mätningar i Sverige och andra länder har också visat att majoriteten av hundarna är kvadratiske eller högställda. Denna fysiska verklighet framhåller dock enbart att salukin inte ska vara lång. Salukin ska aldrig ge ett kort, kantigt och högställt intryck som sloughi/azawakh.

Intrycket av längd påverkas av flera olika faktorer: vinklar, djup, halsens, bröstkorgens respektive ländens längd, samt behängen hos de långhåriga.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR

Standardtext:

Saluki kan vara reserverad mot främlingar, men skall inte vara nervös eller aggressiv. Den är värdig, intelligent och självständig.

Kommentar:

Salukin är **värdig**, men inte arrogant. Gentemot obekanta kan den visserligen förefalla fjär och högdragen, eller helt enkelt inte intresserad av kontakt. Den moderna västerländska salukin är dock ofta öppen och vänlig och "artig" även mot främmande människor. Den unga hunden kan rentutav vara "flamsig" och sprallig alternativt orutinerat osäker i kontakten med främmande människor, t ex utställningsdomare. Världigheten tilltar – oftast - med åldern...

Det är mycket viktigt att även domaren vid hanteringen av salukin i utställningsringen är vänlig och värdig, respektfull men varken för försiktig eller - än mindre - burdus.

Salukin är mer distanserad än afghanen men inte fullt så misstänksamt undrande som sloughi och än mer azawakh kan vara.

Kommentar, forts:

Det är mycket viktigt att respektera salukins bakgrund som "funktionell jakthund". Ute i naturen är den **intelligent**, uppmärksam, explosiv, med oerhört snabb reaktionsförmåga. Den är snabb, kraftfull och smidig på samma gång och "vänder på en femöring". Salukin använder alla sina sinnen, är anmärkningsvärt robust och tålig, och sätter sällan en tass fel oavsett typ av terräng eller väderlek. Den tar visserligen oftast upp jakten (leken) med hjälp av synen, men har dock även övriga sinnen fullt utvecklade, såsom hörseln, känseln, balansen och luktsinnet.

Salukin är **självständig** i sitt jaktbeteende och spannar in och söker upp (det rörliga) bytet med hjälp av i första hand synen. Salukin förföljer och nedlägger bytet självständigt, ofta (som det var i ursprungsområdena och fortfarande är där jakt med saluki är tillåtet) i instinktivt medfött och utvecklat samarbete med andra salukis och t ex jaktfalkar.

Salukin är nyfiken och söker självständigt nya vägar att få och nå det som den vill. Salukin är dock inte ointresserad av att lära sig (dresseras) och är inte överdrivet envis. Den lär sig ofta fort, men tröttnar också fort på ensidiga lydnamdsmoment.

Observera att i Sverige får salukin enligt lag inte jaga levande bytesdjur. Lure coursing är rasens bruksprov.

HUVUD (HELHET, SKALLE, STOP)

Standardtext:

Huvudet skall vara långt, smalt och ädelt.

Kommentar:

Huvudet får inte vara för smalt och ge ett klenk intryck! Inte heller vara stort och tungt. Det ska vara smalt och ädelt i jämförelse med många andra (jakthunds-) raser, t ex spaniel, setter, hounds av olika slag, som de ursprungliga författarna av standardtexten sannolikt ville kontrastera mot.

Skallen ska vara ganska bred mellan öronen, vilket inte blir fallet när huvudet är för smalt.

Nospartiet ska från nostipp till stop vara ungefär lika långt som skallpartiet är från stopet till nackknölen.

Nospartiet ska aldrig vara kortare än skallen. Det smalnar av mot spetsen, dock utan att vara snipigt.

Don Wieden, kennel Sedeki, Storbritannien: Salukin ska inte hacka ihjäl sitt byte, som en rovfågel...

Sarona Dhurra, Tyskland, 1926

Det har aldrig angivits i någon salukistandard att nos och skalle ska ha parallella plan och det är lika vanligt eller vanligare att planen är lätt divergerande. Starkt divergerande plan med dålig bakskalle och "downface" är dock fel och stör huvudets typ. Nosryggen ska vara rak, inte av borzoi-typ.

Standardtext:

Skallparti: Skallpartiet skall vara måttligt brett mellan öronen men inte välvt.

Kommentar:

Skallens bredd kan variera. Man önskar en ganska, dock inte alltför bred, och tämligen flat skalle, med tämligen väl markerad nackknöl och god bakskalle. Hos valpar och unghundar kan skallen ännu vara "gropig" i linjerna och pannbenet ännu välvt. Det planar oftast ut med tiden.

Standardtext:

Stop: Stopet skall inte vara accentuerat.

Kommentar:

Det ska finnas ett stop, men det ska inte vara markerat och djupt. Förr såg man oftare salukis med grova oädla skallar och tydligt markerade stop. Idag är det vanligare med alltför smala skallar och avsaknad av stop.

Utmärkta uttryck:

HUVUD (NOSTRYFFEL, KÄKAR/TÄNDER)

Standardtext:

Nostryffel: Nostryffeln skall vara svart eller leverbrun.

Kommentar:

Nospegeln ska alltid vara pigmenterad och pigmentet följer hundens genetiska färg – Observera att avblekta (diluted) färger är korrekt varför alla nyanser av "leverbrun" eller "leverfärgad" är korrekta.

Avsaknad av pigment som ger en köttfärgad nostryffel är inte korrekt och ses väsentligen aldrig i ringen.

Observera att nostryffels storlek och placering i förhållande till nospartiet kan variera, vilket kan påverka intrycket av nospartiets/underkäkens form. En långt framskjuten tryffel med böjt näsbrosk ger dock inte den mest önskvärda typen.

Standardtext:

Käkar/Tänder: Käkarna och tänderna skall vara starka. Bettet skall vara ett perfekt, regelbundet och komplett saxbett.

Kommentar:

Bett och tänder är sällan något problem inom rasen, även om enstaka premolarbortfall förekommer, liksom tendens till lätta överbett, det senare kanske framför allt hos valpar och juniorer under utveckling.

Tångbett har förekommit förr, men är sällsynt i dag hos salukin.

Nospartiet får inte vara för tunt, kort, klen eller spetsigt. Såväl över- som underkäke ska vara väl utvecklade utan att vara grova. Salukin måste ha kraft i käkarna för att klara av sin ursprungsfunktion som jakt-hund. Nosprofilen är dock ej så utfylld eller djup som t ex hos afghanhunden och ofta anmärker domare felaktigt på en svag underkäke, när det i själva verket är hela nospartiet som är för klen.

Läppkanterna ska vara strama liksom huden på huvudet generellt är tunn och torr. Lösa mungipor eller nedhängande läppar förekommer men är inte önskvärt.

HUVUD (ÖGON, UTTRYCK)

Standardtext:

Ögonen skall vara mörkbruna till hasselnötsbruna. De skall vara klara, stora och ovala men inte framträdande. Uttrycket skall vara värdigt och mildt, med tillitsfull, fjärr-skådande blick.

Kommentar:

”Ögonen är själens spegel” heter det ju, och uttrycket är en oerhört väsentlig del av en rastypisk salukis ”grundutrustning”. Salukins typiska mildt kloka men vakna uttryck med fjärrskådande blick ansågs så väsentligt att standarden från 1923 beskrev detta redan under rubriken ”General appearance”, dvs helhetsintryck: ”The expression should be dignified and gentle, with deep, faithful, far-seeing eyes”.

Rasens asiatiska uttryck är dock inte alls detsamma som kusunrasernas: afghanens är aktivt vildare; sloughins är vemodigare och azawakhens skyggare.

Ögonen ska enligt standarden vara ”stora och ovala” och man ska notera att det inte står att de ska vara ”mandelformade” eller ”orientalska” eller ens ”snedställda”. Ögonen ska alltså inte se ut att vara trekantiga, som hos afghanhunden. Alltför små ögon är inte ovanligt och kan ha ett vasst uttryck. För runda ögon har inte heller ett korrekt uttryck. Tätt placerade ögon på grund av en smal skalle kan ha ett ”dumt” uttryck vilket absolut inte är önskvärt.

Ögonfärgen varierar, i harmoni med pälsfärgen. ”Hasselnötsbrun” = hasselnötsfärgad = ljusbrun. Hundar med avblekt (diluted) pigment har följdenligt ljusa ögon, vilket inte behöver störa uttrycket och är inget fel när de är vackert formade och inramade.

I utställningsringen betraktar den vänliga och harmoniska salukin domaren med ett måttligt intresserat, ibland till synes lätt roat och mildt överseende uttryck, innan blicken vänds bort mot mer spännande handlinger/objekt. Den unga salukin som inte är så rutinerad kan ge dig en oroad eller kanske direkt avståndstagande blick – som signalerar att den ogärna låter sig tas på.

Får salukin syn på ett flygande löv, en plastpåse eller ett tilltänkt byte i rörelse förändras uttrycket från en sekund till en annan – blicken blir skarp, intensiv och koncentrerad. Till det förändrade uttrycket bidrar då också att öronens bakre kant lyfts från skallen så att ansättningen ligger i skallens plan.

HUVUD (ÖRON)

Standardtext:

Öronen skall vara långa, högt ansatta, rörliga och hänga tätt intill skallen. De skall vara täckta med lång, silkesaktig päls.

Kommentar:

Det är mycket viktigt att öronen är högt ansatta och rörliga. Öronens mimik bidrar till det önskvärda uttrycket. Lågt ansatta, platt och lågt burna öron kan ge intrycket av att skallen är välvd och skapar ett mer ”hundigt”, spanielartat, melankoliskt uttryck, som kan te sig attraktivt men är absolut inte det typiska och får inte premieras.

Den engelska standarden fokuserar på öronlappens längd: ”Öronlappens nedersta del ska nå till mungipan när man för den framåt”. Ett lägre ansatt öra kan lättare nå mungipan än ett högre ansatt öra av motsvarande längd utan att vara av den önskade storleken. Lätta och korta öronlappar, s. k. ”flying ears”, som tenderar att bäras bakåtvikta, nästan som rosenöron, förekom oftare förr. Troligen påkallade detta

den engelska standardens formulering.

Det är viktigt att notera hur örats behåring ska vara. Mängden och längden öronbehäng kan nämligen och får variera - och har en enbart rent "kosmetisk" betydelse. Vår nuvarande standard tydliggör inte alls tillräckligt det som är viktigt och som är en klassisk egenhet, beskriven i den engelska standarden: "Öronlappen är täckt med silkesaktig päls som kan växa endast från örats övre hälft, men längre päls är också korrekt."

Att det är korrekt med behäng som växer endast från örats övre del är inte tillräckligt bekant och beaktas inte alltid av domare, som uppfattar att den rikt långhåriga varianten är vad som efterfrågas. Det är måhända vackert och glamoröst men alltså inte ett krav.

I ursprungsländerna kuperade/kuperar man ibland örönen, för att skydda hundarna från angrepp av vilda djur och/eller för att "bomärka" dem.

Slåthårig saluki har naturligtvis inte lång silkesaktig päls på örönen!

Öronen ska vara högt ansatta och rörliga och mängden och längden öronbehäng hos de långhåriga kan och får variera.

HALS

Standardtext:

Halsen skall vara lång, smidig och muskulös.

Kommentar:

Halsen ska vara lång, smidig och muskulös och vare sig grov eller klen.

I rörelse ska halsen bäras stilfullt och värdigt, men inte så resligt som hos afghanhunden och avgjort inte så lågt som hos borzoi.

Nacken ska ha en vacker välvning. Halsen ska harmoniskt och i en mjuk linjeföring övergå i den väl tillba-

kalagda skuldran. Manken ska ej vara framträdande.

Tunna, mycket långa halsar är klena och ofunktionella (en tunn hals är smal sedd både från sidan och framifrån). Mycket av könsprägnen sitter i halslinjerna.

Överambitiös presentation i ringen av resningen skapar hjort- eller svanhals och stör frontkonstruktionen. Observera också att rikliga öronbehäng och halskrås kan påverka intrycket av nacke-hals-konturen och dölja inte bara t ex en ewe-neck utan också en vacker nacke-hals. Den skickliga handlaren vet hur detta ska döljas respektive framhävas.

Bilden illustrerar de typiska linjerna i rörelse.

KROPP (RYGG, LÄNDPARTI)

Standardtext:

Rygg: Ryggen skall vara ganska bred.

Ländparti: Ländpartiet skall vara lätt välvt och muskulöst.

Kommentar:

Det finns en stor variation i fråga om överlinjer hos salukis idag och detta är inte nödvändigtvis vare sig korrekt eller önskvärt.

Grundkonstruktionen hos salukin skall vara den som är typisk för afroasiatiska vindhundsfamiljen och skiljer den från den angloeuropiska (greyhound, whippet m m). Överlinjen ska vara horisontell och manke och höftbensknölar ska vara belägna på ungefär samma höjd. Höftbensknölarne får inte ligga nedanför horisontalplanet genom manken så att överlinjen sluttar nedåt bakåt.

Rygglinjen skall inte heller vara helt flat och utan detaljer.

Muskulaturen skall bilda en lätt välvning av ländpartiet från sidan sett, dock inte så att linjen över länden

ned i korset skapar en ryggbåge som hos flera av de anglo-europeiska vinthundarna. En mycket välutvecklad muskulatur kan dock skapa en väl mycket välvd linje över länden som vittnar om god kondition men som inte är omedelbart vackert. Överlinjen ska alltså inte föra tanken till vinthundar av den anglo-europeiska familjen (whippet, greyhound etc) utan tydligt visa tillhörigheten med den afroasiatiska vinthundsfamiljen (afghan, saluki - hos kusraserna sloughi och azawakh är höftbensknölna placerade högre än manken och salukins släktskap till dem ska alltså anas).

En för lång rygg eller svankrygg, med dipp och/eller välvning på fel ställen, är tyvärr inte ovanligt. En markering vid diafragmakotan är dock korrekt och ska inte missförstås som svaghet i överlinjen.

Det står ingenting i FCI-standarden om ländpartiets längd, men i princip får länden inte vara för lång på en galoppör utan ska snarare vara något kort. Den får dock inte vara så kort att det stör harmonin i linjespelet mellan länd-kors och bakställ och ger intryck av begreppet "short coupled". Överambitiös presentation i ringen av resningen skapar hjort- eller svanhals och stör frontkonstruktionen. Observera också att rikliga öronbehäng och halskrås kan påverka intrycket av nacke-hals-konturen och dölja inte bara t ex en ewe-neck utan också en vacker nacke-hals. Den skickliga handlern vet hur detta ska döljas respektive framhävas.

Att diskutera vid konferensen: olika slags överlinjer hos salukis, se bilderna på sida 7.

KROPP (KORS)

Standardtext:

Kors: Höftbensknölna skall vara väl åtskilda.

Kommentar:

Korsets bredd ska vara i harmoni med standardens krav på att ryggen ska vara ganska bred och att höftbensknölna ska vara väl åtskilda.

I den gamla "arabstandarden" (Colonel Dickson: The Arab Badawin Standard for the Saluqi, 1936) stod det att bredden skulle vara minst en manshand, inklusive tummen, dvs korset ska inte vara smalt – snarare blir man förvånad över hur brett det kan vara hos denna eleganta ras. Tyvärr är det inte helt ovanligt med smala, korta kors.

I den engelska standarden står det att höftbensknölna ska vara "strong", kraftiga. I FCI-standarden står inte att höftbensknölna ska vara framträdande, och de ska inte heller vara lika påtagligt framträdande som man önskar hos afghanhund och azawakh, men är ändå mer eller mindre skönjbara hos en välbyggd saluki i god kondition.

Salukin ska alltså ha ett långt och mjukt sluttande kors, varken för flackt eller stupande, av lagom bredd. Det anmärks ofta på branta kors, både från domar- och uppfödarhåll. Galopperande vinthundar har dock, och ska ha, mer sluttande kors än "normalhunden".

Notera att det inte står något i FCI-standarden om korsets lutning. Se dock nedan under svans.

Se bilderna på sidan 7.

KROPP (BRÖSTKORG, UNDERLINJE)

Standardtext:

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara djup, lång och måttligt smal, varken tunnformad eller flat.

Kommentar:

Den engelska standarden säger dessutom: "Bröstkorgen ska vara djup och måttligt bred. Sedd framifrån får den inte se ut som ett upp- och nedvänt V."

Bröstkorgens volym utgörs mer av dess djup och längd än av dess bredd.

Revbensvälvingen ska dock finnas – det kan förekomma alltför flata sidor och t o m konkava nedre bröstorgsidor som varken ger gott stöd åt frontstrukturen eller tillräckligt utrymme för hjärta och lungor. Det förekommer också motsatsen, dvs alltför rundade bröstkorgar, som er en otyppisk front.

Hos salukin med korrekt vinklad och tillbakalagd skuldra-överarm når bröstkorgen ner till armbågen. En rak överarm och dåligt tillbakalagt frontparti gör att bröstkorgens underlinje inte når ned till armbågen och ger intrycket av att bröstkorgen är för grund, när det egentliga felet alltså kan vara den dåliga frontkonstruktionen.

Det är bröstbensknappen och inte skulderleden som ska markera den främje profillinjen hos hundar med väl tillbakalagt frontparti – dock utan att detta beror på ett överdrivet förbröst. Det får dock inte vara tomt och urholkat mellan frambenen.

Underlinje: Buken skall vara väl uppdragen.

Kommentar:

Underlinjen ska vara harmonisk och får inte vara kantig, vilket blir fallet om bröstbenet är för kort och de bakre revbenen inte

har god längd. Den långa bröstkorgen skapar en mjuk och bågformad underlinje till skillnad från kusinraserna sloughi och azawakh där underlinjen är kantigare.

Inte alltför sällan ser man vacker kurvering av underlinjen men där linjen är alltför kurverad pga att bröstkorgen är kort.

Det ska finnas en tydlig "midja".

En del äldre hanar kan bli lite "buktungade" och är ej längre så uppdragna i underlinjen som i yngre dagar. Skendräktighet hos tikar kan påverka underlinjen negativt liksom dålig muskelkondition.

KROPP (SVANS)

Standardtext:

Svansen skall vara lång och lågt ansatt och naturligt buren i en båge. På undersidan skall svansen vara rikligt beklädd med lång, men inte yvig, silkesaktig päls. Vuxna hundar skall inte bära svansen över rygglinjen utom vid lek. Svansspetsen skall nå åtminstone till hasleden.

Kommentar:

Den engelska standarden föreskriver att svansen ska vara "lågt ansatt i ett långt och mjukt sluttande kors". En svans som är lång och lågt ansatt utgör fortsättningen på ett långt och mjukt sluttande kors av lagom bredd.

En svans som bärs rullad in över ryggen är ett ovanligt fel och ses knappast alls i utställningsringarna idag, men givetvis stör detta allvarligt linjeföringen.

Att svansen inte ska bäras över rygglinjen innebär att svansen från ansättningen inte får höjas över ryggen. Den nedre delen av svansen kan bäras uppåt i en mjuk kurvering. En något överdriven ring i den yttersta delen är ett mindre allvarligt fel än den för högt burna svansen som t o m svänger in över rygglinjen. En ung, glad och/eller stolt hane/tik kan tillåtas ha en "medelhög" svansföring i rörelse. Men uppfattas svansen som mycket tvärt ansatt i korset så är detta inte prydligt eller korrekt. Ofta bärs dock svansen korrekt vid den individuella bedömningen, men kan höjas i rörelse (t o m rejält högt) tillsammans med andra hundar.

Det anses mycket viktigt att svansen är av god längd, då den kan ha funktionen av "roder" och ger styrhjälp när salukin under snabba språng tvärt ändrar riktning och är ju också en viktig del i hundens sociala kommunikation.

En korrekt buren lång svans kan vara en prydnad i utställningsringen och utgör en vacker avslutning av

silhuetten. En lång "död" eller "vissen" svans som släpar i marken är dock ingen prydnad.

Mängden och längden behäng på svansen kan och får variera hos de långhåriga. Svans-plymen (eller fanan) får dock inte vara "yvig" (vilket inte är en helt adekvat svensk term för engelskans "bushy", som dock ordagrant betyder "yvig" eller "buskig"). Svansbehänget ska ge intryck av plym snarare än "päls" och det mest önskvärda är när plymen tydligt harmonierar med behänget på öron och benens baksidor. Detta föreligger inte när svansen saknar plym. Skendräktiga eller f d valptikar kan ha urfällda svansar.

Slåthåriga salukis har naturligtvis inte lång silkesaktig päls på svansen, men en viss "svinborst" förekommer ibland.

EXTREMITETER: FRAMSTÄLL (SKULDERBLAD, ÖVERARM)

Standardtext:

Framställ:

Skulderblad

Skulderbladen skall vara väl tillbakalagda. Skuldrorna skall vara muskulösa men inte tunga.

Kommentar:

Benstommen ska vara (till synes) flat, inte rund! Detta (men negativt formulerat) står explicit i den engelska standarden: "Not round boned". Salukins benstomme ska också vara tät – "dense" – för hållbarhet.

Salukin ska ha ett parallellt framställ och en väl tillbakalagd frontkonstruktion. Knipta armbågar ur ett smalt förbröst är ett ordentligt fel.

Skulderbladsspetsarna ska vara belägna nära varandra. Manken ska ej vara framträdande. Muskulaturen ska, liksom i övrigt hos salukin, vara flat och väldefinierad och tydligt anas under den tunna hunden. Tunga skuldror med bullig muskulatur förekommer.

Otillräckligt tillbakalagda skuldror förekommer och ger en ful kantig övergång nacke till rygg och dålig frontkonstruktion och tomhet mellan frambenen. Rörelserna och uthålligheten påverkas negativt.

Standardtext:

Överarm

Överarmarna skall vara av ungefär samma längd som skulderbladen. Vinkeln mellan överarm och skulderblad skall vara tydlig.

Kommentar:

Längdförhållandena mellan skulderblad och överarm är omöjliga att specificera exakt, då ben/led-delarna är så olika till sin karaktär. FCI (år 2000) ville dock absolut ha med en måttangivelse i standardtexten. Generellt torde överarmen hos vinhundar (upplevas) vara något längre än skulderbladet.

Standardens formulering att "vinkeln skall vara tydlig" skall uppfattas som anvisning att salukin skall ha öppna men tydliga skuldervinklar – man önskar inte "välvinklade" skuldror som närmande sig 90 grader. Återigen är släktskapen till sloughin och azawakhen här tydligt, men också avståndet till den generellt mer välvinklade afghanen påtagligt. Vinklingen fram måste också harmoniera med vinklingen bak och alltså vara vare sig överdrivet vinklad eller för öppen.

Det är inte ovanligt med raka - och ibland korta - överarmar hos saluki. En rak lång överarm kan som nämnts ge intryck av att bröstkorgen inte är tillräckligt djup – inte när ner till armbågen. Var noga med att anmärka på "rätt fel".

EXTREMITETER: FRAMSTÄLL (UNDERARM)

Standardtext:

Underarm

Frambenen skall vara långa och raka från armbåge till handlov.

Kommentar:

Lågställdhet är absolut inte önskvärt hos en saluki. Ibland kan dock bröstkorgen vara så väl utvecklad i volym och djup att en hund ser lågställd ut. Värdera förhållandet benlängd – kropps djup – mankhöjd noga. En hund där avståndet armbåge till marken är kortare än armbågen till manken är lågställd.

Salukin ska inte heller vara för luftigt högställd. (Unghundar undantagna).

EXTREMITETER: FRAMSTÄLL (MELLANHÄNDER)

Standardtext:

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara starka, flexibla och från sidan sett lätt vinklade.

Kommentar:

Alltför branta och raka mellanhänder är vanligt förekommande men inte önskvärt. Mellanhanden är då tvärt ansatt i tassens. Tyvärr sitter detta fel ofta på i övrigt utmärkta hundar och påverkar sällan rörelse-intrycket i utställningsringen och har då där inte någon tydlig effekt på funktionen. Fel må vägas mot förtjänster. Dock är det värt att notera att för hållbarhet bör mellanhänderna vara något vinklade och spänstiga ("flexibla"), för att kunna fungera som stötdämpare när salukin springer snabbt över långa distanser i oländig terräng.

Svaga mellanhänder är naturligtvis ännu mer oönskat, men ses sällan idag hos hundar i god kondition.

EXTREMITETER: FRAMSTÄLL (FRAMTASSAR)

Standardtext:

Framtassarna skall vara måttligt långa, starka och smidiga. Tårna skall vara långa och väl välvda, varken platta och spretiga eller tätt knutna ("katt-tassar"). Det skall finnas behåring mellan tårna.

Kommentar:

Tassarna tillhör också ett av de utmärkande, rastypiska dragen hos en saluki. Typiska salukitassar ska inte vara stora och breda som afghantassar. De ska vara mer tydligt formade som hartassar, mer avlånga, torrare och senigare. De två mellersta tårna på alla fyra tassarna är längre än de två yttre tårna. Det ska finnas "simhud" mellan tårna. Alltför små, korta och nätta tassars förekommer ofta och är inte korrekt eller typiskt.

Trampdynorna måste vara robusta. Salukitassar måste vara hållbara och funktionella i ursprungsområdenas klippiga och sandiga, hårda terräng. Korrekta salukitassar är också synnerligen starka och hårdiga. De är imponerande funktionsdugliga även i våra breddgraders klippiga barrskogsterräng, snörika och isiga vintrar och stubbåkrar och ogräsbemängda fält, för lure-coursing och lek.

Det är ganska vanligt att sporrarna på frambenen tas bort (i Sverige av veterinär) när valparna är nyfödda, men lika vanligt att de lämnas kvar.

Pålsen på tassarna – mellan tårna - ska inte friseras. Det är vackert typiskt och fyller en funktion.

Den engelska standarden föreskriver att "framtassarna kan vara mycket lätt utåtvridna i stående" ("front feet may point outwards at a very slight angle when standing.") Anledningen till detta torde vara en idé om att den önskvärda smidigheten vid snabba vändningar i hög hastighet då underlättas. Det finns alltså inte någon anledning att slå ned på detta om det inte är en del i en armbågsknippt front!

EXTREMITETER: BAKSTÄLL (LÅR, KNÄLED, UND

Standardtext:

Bakställ: Bakpartiet skall som helhet vara starkt och ge intryck av god förmåga till galopp och hopp.

Kommentar:

Detta är mycket viktigt! - bakstället skall vara ansatt så att det är fritt och öppet och låren och hasorna står vinkelrätt mot underlaget och att hasorna når bakom vertikallinjen genom sittbensknölen utan att man forcerat uppställningen eller att de är överdrivet marktäckande.

Standardtext:

Lår: Låren skall vara väl utvecklade.

Kommentar:

Smala tunna lår är absolut inte önskvärt. Låren ska dock heller inte vara bulliga som hos en kapplöpninggreyhound, utan ha en väl utvecklad men ändå tämligen stram muskulatur.

Lårbenen skall vara vinkelrätt ställda mot horisontalplanet – alltså inte inhukande under hunden.

Standardtext:

Knäled: Knälederna skall vara måttligt vinklade.

Kommentar:

Väl = ändamålsenligt vinklade knäleder innebär när det gäller salukin alltså "måttligt vinklade". Måttliga vinklar önskas för större hållbarhet. Vi vill inte se övervinklade hundar som i värsta fall "hänger i knäna". Ofta har dessa hundar också ganska långa underben och står långt bakom sig när de är uppställda. Detta är inte sunt och heller inte alls rastypiskt. I likhet med hundar med raka mellanhänder har dessa övervinklade hundar sällan några bekymmer med rörelserna i utställningsringen, och det kan se flott ut, men det är inte typiskt och korrekt. Diskrepansen mellan frontvinklar och bakkensvinklar får inte vara för stor – då påverkas också rörelserna i ringen men framförallt är det inte rastypiskt.

Utmärkta rastypiska vinklar, välbalanserade fram och bak.

Salukin skall alltså ha förhållandevis öppna vinklar fram och bak som är i god harmoni och balans mellan fram- och bakställ - skillnaden till afghanens granddiost svepande vinklade bakställ skall vara mycket tydlig – en domare får inte låta sig förföras av ett afghanbakställ på en saluki. (Detta inträffar ofta). Dock skall vinklarna vara generösare på salukin i jämförelse med sloughin och azawakhen, vilket ju också i hög grad påverkar rörelsetypen.

Standardtext:

Underben: Underbenen skall vara väl utvecklade.

Kommentar:

Med detta avses inte att de ska vara väl utvecklade på längden...utan att de ska vara starka, seniga, ganska breda och väl musklade. Från sidan uppvisar de god bredd. Låret och underbenet är lika långa. Det finns hundar med korta lår och långa underben. Detta är inte typiskt eller korrekt.

EXTREMITETER: BAKSTÄLL (HAS, TASSAR)

Standardtext:

Has: Hasorna skall vara lågt ansatta.

Kommentar:

Höga (långa) hasor är inte önskvärt.

Notera att behåringen på baksidan av hasorna kan påverka intrycket av längd, bredd och rörelsemönster. Detta gäller både vid trimning och vid brist på trimning.

Standardtext:

Baktassar: Baktassar, se framtassar.

Kommentar:

Baktassarna är ofta något mindre än och inte fullt så långa som framtassarna.

RÖRELSER

Standardtext:

I trav skall rörelserna vara harmoniska, flytande och fria. Steget skall vara lätt och fjädrande med god räckvidd fram och gott påskjut bak, aldrig hackney-rörelser (högt lyftade framben) eller tunga rörelser.

Kommentar:

Mrs Hope Waters, Burydown Salukis, Storbritannien om salukins rörelser: "Beautiful, but not spectacular, as in Afghan hounds"

Liksom med så många andra raser är det viktigt att salukin inte visas i för hög hastighet i utställningsringen. Då kan hunden "hasta" och trampa förbi sig och man ser inte det rastypiska steget. – hundarna flänger och mister sin resning och värdighet. Många handlers "springer sönder" sina hundar. Som domare ska man inte dra sig för att säga till! Den en gång internationellt erkände brittiske domaren Joe Brad-don var känd för att med stor pondus stoppa alltför snabbt springande salukiekipage med orden: "Walk! Don't run!" – och så fick de "göra om".

Travet ska från sidan sett vara funktionellt, lätt, harmoniskt, flytande, med ett visst mått av fjädring och vara till synes utan ansträngning. Varje steg ska utgöra fortsättningen på det föregående och vara början till nästa. Det ska se ut som om salukin skulle kunna fortsätta trava på detta sätt i all oändlighet utan att tröttnas, för att plötsligt explodera i en snabb och uthållig galopp i jakten på ett byte.

Travet har alltså inte det "lufthäng" som afghanen har och är inte heller så kort och högt som sloughin och azawakhen. De olika raserna har sin respektive rastypiska mentalitet tydligt inbyggd i rörelsetyperna.

Även om salukin i utställningsringen bedöms i trav eller skritt ska man ha i åtanke att den till funktionen är en galopperande jakthund.

Inte sällan har man anledning att anmärka på detaljerna i frambensrörelserna bedömda när hunden kommer emot domaren. Armbågstränga rörelser är funktionellt sämre än slarv i handleden och är ansett som ett allvarligt fel av beduinerna. Frambensslarv som inte påverkar de i standarden efterfrågade typiska sidorörelserna är givetvis mindre allvarligt än ett snålt, stumt, ospänstigt steg från sidan.

Bakifrån sett bör hasorna röras tämligen parallellt. Man ser ofta – och accepterar - ganska täta men inte trånga hasor. Än mer önskat är dock bredspåriga bakbensrörelser eller kohasighet.

Man ska prioritera rörelsebedömningen från sidan framför ortopediska studier av hundarna springande fram och tillbaka.

En bra beskrivning finns i den standardkommentar (Breed Standard Extension, BSE) som ANKC i Australien publicerade 1998: "The gait of the Saluki must reflect the fact that it is an efficient, speedy galloper and not a trotter. At the trot, appearing effortless, light, smooth, lifting and flowing, showing both reach and drive. No hackney action or plodding. Unexaggerated. Viewed from front or rear, limbs converge to a centre line of travel but do not single track at a show trot. Front and rear extension must be balanced, with no side-stepping, crossing or interfering. Gait should be evaluated at a moderate pace. Even at the trot, the Saluki exhibits the qualities called for in General Appearance. The head is carried elegantly, forward from the vertical, creating a graceful, flowing line from nose to tail."

Salukin är alltså till typen en arbetande galopperande jakthund med ett effektivt, lätt, fritt, energisparande och mjukt travsteg, och har inte (ska inte ha) ett överdrivet rörelseschema. Den ska inte vara iögonfallande eller showig på samma sätt som t. ex. en afghanhund ofta är. Väl presenterad, välvisad, rastypiskt konstruerad och i god kondition är den oerhört vacker att se på!

PÄLS (PÄLSSTRUKTUR)

Standardtext:

Pälsen skall vara tätt åtliggande, mjuk och silkesaktig med fransar på baksidan av ben och lår. Halskrås kan förekomma hos vuxna hundar. Valpar får ha lätt ullig behåring på skuldror och lår. Den släthåriga varianten saknar behäng och fransar.

Kommentar:

Inte alla pälsar är "silkesaktiga" vilket dock inte ska betraktas som något fel. Inte minst kan en del mörka hundar ha grövre hårstrån som känns hårdare. Pälsen får dock inte vara sträv eller lurvig. Fransar kan förekomma inte bara på baksidan av lår och hasor utan också på frambenens baksidor.

Valpar och juniorer kan vara mer eller mindre ulliga. En del har sin vuxenpäls från början medan vissa utvecklar rena afghanpälsarna, inklusive top-knot och polisonger. Detta försvinner med eller utan viss hjälp,

med åldern.

Slåthåriga salukis har många beundrare men sågs av en del (domare och utställare) tidigare med viss misstänksamhet. Det torde förhoppningsvis inte längre hända att de kritiserats för att ha "dåliga behäng" ... Sverige är känt för slåthårssalukis av hög kvalitet. De första importerades på 1960-talet från Storbritannien. Flera svenskuppfödda slåthår är sedermera exporterade världen över.

Slåthår och långhår bedöms gemensamt och tävlar om samma cert och CACIB. Hårlagen får paras med varandra och ingå i samma avels/uppfödargrupper.

PÄLS (FÄRG)

Standardtext:

Alla färger och kombinationer av färger är tillåtna. Brindle är inte önskvärt.

Kommentar:

De senaste åren har frågan om brindle ska betraktas som en "äkt" eller "ursprunglig" salukifärg diskuterats intensivt världen över. Vissa hävdar att det alltid har funnits, andra menar att det är resultatet av korsning med andra raser (vinthundar och andra raser, avsiktligt och oavsiktligt) och åter andra hävdar att det rör sig om en mutation. Kanske är det en kombination av dessa faktorer. Brindlefärgade salukis är fortfarande ovanliga i utställningsringarna. Här och var i världen förekommer dock nu en riktad avel på brindle saluki.

Det finns ju, och har sedan länge funnits, mer ovanliga färger som t ex blå och helsvarta salukis, blåmaskade salukis, fawnfärgade med mörk mask, extrema particolours, samt choklad/tan och liver/tan, som inte nämns i, men heller inte exkluderas ur FCI-standarderna.

STORLEK & VIKT

Standardtext:

Mankhöjd Vanligen ca 58 - 71 cm; tikar är förhållandevis mindre än hanhundar.

Kommentar:

Det är oerhört viktigt att inte blanda ihop storlek och könsprägel!

Könsprägel sitter ju i helhet, huvud-uttrycksattityd, massa och i viss mån storlek. Man ska på en gång kunna se om det är en tik eller hane. Betänk dock att inom ramen för **den mycket stora tillåtna storleksvariationen** kan det säkert finnas "par" som inte samtidigt deltar vid samma utställning. Den som känner rasen vet att t ex den mindre hanen och den större tiken kan ha var sin "moatjé" – när man ser dessa tillsammans blir könsprägel än tydligare.

Vikten på en saluki varierar förstås också. En tik med en mankhöjd om ca 62-64 cm kan t ex väga ca 19-21 kg, och en hane med 69-71 cm mankhöjd ca 28-30 kg, med stora variationer beroende på byggnad och kondition.

FEL

Standardtext:

Fel: Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

Nota bene: Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar: Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kommentar:

Det finns således inga särskilt utpekade diskvalificerande fel nämnda i rasstandarden. Inte heller färgen "brindle" står som diskvalificerande fel, varken i FCI eller den brittiska rasstandarden. Det är därmed att anse som ännu ett fel som ska vägas mot hundens förtjänster och bedömas enligt domarens fria skön.

Väsentligt är att en saluki aldrig får vara för grov, tung och klumpig, men heller inte för tunn, spetig och överelegant.

SRD

Saluki är inte upptagen bland raserna i SRD då man inte funnit anledning att notera några typöverdrifter som hotar rasens sundhet och hälsa – detta framhåller rasens normala och "ändamålsenliga" normalhund-konstruktion. Rasen har heller inte några karaktäristika som inviterar till "presentationsöverdrifter".

RAS för saluki: komplettering kommer efter sommaren. Arbete pågår med revidering inom Svenska Salukiringen. Exteriörbeskrivningarna i den tidigare av SKK fastställda versionen av RAS bygger på en äldre

standard och det raskompedium Karin Hedberg och Christer Edling författade till SKK domarkonferens 1992.nas "par" som inte samtidigt deltar vid samma utställning. Den som känner rasen vet att t ex den mindre hanen och den större tiken kan ha var sin "moatjé" – när man ser dessa tillsammans blir könsprågeln än tydligare.

Vikten på en saluki varierar förstås också. En tik med en mankhöjd om ca 62-64 cm kan t ex väga ca 19-21 kg, och en hane med 69-71 cm mankhöjd ca 28-30 kg, med stora variationer beroende på byggnad och kondition.

